

KDYŽ MRTVÍ MLČÍ

Jedna vražda a jedno
hluboké tajemství

ROXANN HILL

Roxann Hill

KDYŽ MRTVÍ MLČÍ

Copyright © 2018 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Kohlíčková, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7407-4 (pdf)

Roxann Hill

KDYŽ MRTVÍ MLČÍ

přeložila Martina Kohlíčková

VENDETA

Člověk zůstane dobrý, jen když zapomíná.

Pozdní pozůstalost II (1887–1889), Friedrich Nietzsche
překlad Věra Koubová

Předmluva

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,
romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou
dějově uzavřené a můžete je bez problémů číst i nezá-
visle na sobě. Ovšem postavy se v průběhu kriminálních
případů vyvíjejí, proto se nabízí začít od prvního svazku.

Pro ty, kteří předchozí díly nečetli, jsem připravila
stručný přehled postav. Toto shrnutí najdete na konci
knihy.

Přeji vám napínavé hodiny s Annou a Pavlem.

Vaše

Roxann Hill

On

1.

Červená světla se před ním v temné noci míhala jako splašená. Samozřejmě věděl, že se jedná o zadní světla nespočetných aut, která s ním jela po dálnici. A přesto, když se na ně díval, ta světelná show v sobě měla něco živého, cosi naprosto neskutečného. Připomínala světlušky ze vzdálené galaxie.

Před ním se rozsvítil blinkr, a tak opatrně sešlápl brzdu a přizpůsobil rychlost. V kuželu světla spatřil modré vozidlo, které vybočilo a začalo předjíždět. Krátce nato zmizelo z jeho zorného pole a zůstala po něm jen osamělá červená světla.

Kradmo se na ni podíval. Seděla vedle něj na místě spolujezdce. Vysoká a štíhlá, s nejkrásnějšími blond vlasy, jaké kdy viděl. Proto se do ní okamžitě zamiloval. To bylo první, čeho si na ní všiml. A její osobnost ho pak úplně okouzila. Byl jí doslova posedlý.

Povzdechl si, zatímco ji stále koutkem oka pozoroval. *Možná, pomyslel si, možná je jí chladno.*

Opatrně, aby ji nevyrušil, se natáhl k palubní desce a zvýšil teplotu. Monotónní zvuk ventilátoru se mísil s tichým vrněním dokonale běžícího motoru jeho auta.

Mlčela, jako by si jeho pozornosti ani nevšimla.

Trochu hudby, pomyslel si. Ne příliš hlasité, příjemné. To má ráda.

Stiskl tlačítko na volant. Z reproduktorů se ozval ženský hlas, který zpíval tichý jazz. Milostná píseň – jak příhodné.

Zase nic neřekla, ale měl dojem, že se jí levý koutek úst nadzvedl v náznaku úsměvu.

No jistě! Proč ho to nenapadlo hned? Chtěla s ním být sama. Tak jak spolu chtějí muž a žena být.

„Hned,“ řekl. „Najdu nám nějaké klidné místočko. A pak...“ Zmlkl. Víc jí vysvětlovat nemusel. Neměla ráda, když o *tom* s ní mluvil. Ničilo to kouzlo okamžiku. Zdaleka nebyla prudérní, ale vyjádřit *to* slovy... Ne. Naprosto nevhodné. To, co spolu dělali, jakou rozkoš si navzájem přinášeli, zůstávalo jejich tajemstvím. Nádherná věc jen mezi nimi dvěma.

Zachvátilo ho radostné vzrušení. V sedadle se naklonil dopředu a upřeně hleděl do tmy. Náhoda tomu chtěla, že se vedle silnice objevila cedule značící odpočívadlo. Přesunul se do pravého pruhu, zpomalil a sjel z dálnice.

Stál tu jeden kamion vedle druhého.

„Sakra,“ zamumlal tiše. Tady nenajdou klid a soukromí, po němž tak toužila. A on musel brát ohled na její potřeby.

Bez zastavení projel kolem kamionů a vrátil se na dálnici. Zřetelně cítil, že i ona byla tím neúspěchem

rozčarovaná. Potřebovala to stejně naléhavě jako on. Viděl jí to na očích.

„To nevadí,“ řekl. „Pospíším si. Slibuju.“

Sešlápl plyn téměř až k podlaze, přešel do levého pruhu a řítil se temnotou. Ručička tachometru stoupala výš a výš.

Vzpomněl si na minulou noc a na noci předtím. Na jejich nekonečnou vášeň. Na to, jak se mu bezvýhradně oddávala. Tak... jemná, tak... ženská. Nikdy neřekla *ne*. Prostě patřili k sobě. Byli si souzeni.

Málem přehlédl bílé písmeno *P* na modrém pozadí. Tohle hledal. Odbočil na malé parkoviště. Nikde nikdo, jen tmavé stromy a keře. Skvělé – tak to měla ráda.

Zastavil u obrubníku, vypnul motor a opřel se, aby ji mohl po očku pozorovat. Předstírala, že je nedostupná. S lehce nakloněnou hlavou ke straně se tvářila, že venku něco pozoruje. Znal to. Patřilo to k její hře. Toužila po tom, aby se jí dotkl, aby jeho ruce klouzaly po vnitřní straně jejích stehen, aby...

Naprázdno polkl a pocítil vzrušení.

Pomalů se k ní naklonil.

„Miláčku,“ zašeptal jí do ucha a její hedvábné vlasy ho polechtaly na nose.

A pak ucítil její parfém. Těžký, sladký, pronikavý.

Vlastně to nebyl parfém. Byla to prostě jen vůně. Její vůně.

Vůně rozkladu.

Teď byl na řadě on, aby se usmál. Jak miloval tu vůni a vše, co s ní souviselo!

Natáhl ruku a konečky prstů jí jemně přešel po tváři. Její tělo bylo chladné, téměř studené.

Dokonalé.

Pavel

2.

Ubíhající krajina za oknem byla monotónní. Sklizená pole. Lesy, kde listnaté stromy už opadaly. Domy hledaly útočiště ve vesnicích a krčily se k sobě pod šedou oblohou. Barvy ztratily veškerou sytost. I hnědá barva půdy působila vyčerpaně, pár zbývajících zelených rostlin vypadalo unaveně a vyšeptale.

Vlak, v němž jsem seděl, klouzal s tichým svištěním kupředu. Pouze když jsme projížděli přes výhybku, cítil jsem typické hrknutí, které se neslo celým vagonem.

Kde zůstalo to známé rachocení obrovských železných kol a neustálé drncání nepohodlných plastových sedadel? Nemilosrdně je odnesl čas, stejně jako mnoho jiných věcí. Místo toho existují ve vysokorychlostních vlacích tato komfortní kupé: tiché, luxusní cestování, bez prostoru pro nostalgii. Moderní doba jednoznačně přinášla své ovoce.

Se syčením se otevřely posuvné dveře a dovnitř vstoupil stevard. V ruce nesl podnos s několika nápoji. Opatrně ho odložil na stůl a přede mě postavil černou kávu a lahev vody se sklenicí.

Zaplatil jsem a dal mu štědré spropitné, za což mi poděkoval vděčným pohledem. Rázem jsem byl opět o samotě.

První třída, osobní péče, a pokud jste měli štěstí jako já dnes, pak i celé kupé jen pro sebe. Tak to ještě nějakou dobu zůstane. Podle displeje bylo od příští zastávky rezervováno na jednu stanici pouze jedno místo naproti mně.

Napil jsem se kávy. Nebyla špatná, hezky voněla, ale s Lorenzovou se to nedalo srovnat. To byla jiná liga. Musel jsem se usmát.

Vlak znovu vjel do lesa. Špičaté, téměř černé jedle se tyčily do výšky. Pak se objevila mýtina a uprostřed ní posed. Jako dítě jsem posedy miloval. Člověk na ně mohl vylézt a představovat si, že je myslivec, lovec nebo Robinson Crusoe v domku na stromě.

Moje myšlenky, které jsem většinou měl pod kontrolou, se rozběhly vlastní cestou. Opustily místo a čas a přenesly mě zpět do dávné minulosti...

Jsem zase mladý, je mi třináct let. A je léto. Léto, jak ho vnímá jen dítě: teplé, nekonečné a zářivé. Bez starostí, plné zábavy a dobrodružství.

Běžím lesem. S Michaelem, svým mladším bratrem. Smějeme se, schováváme se, ale jen tak, abychom se vždy zase našli. Nepouštíme se z očí. Staráme se o sebe navzájem. Jsme tu jeden pro druhého, nerozluční. To se nikdy nezmění.

A najednou spatříme ten strom. Starý dub, jehož mohutné větve se rozprostírají do všech stran a tvoří téměř přírodní plošinu. Zastavíme se, lapáme po dechu a díváme se nahoru.

Michael ukazuje na strom: „Podívej, Pavle,“ říká téměř s úctou. „Ten by byl skvělý pro náš domek.“

Michael má pravdu. A přesto říkám: „Ne.“ „Jsem starší, musím být rozumný.

„Ale proč ne?“

„Je to příliš daleko od našeho domu,“ odpovídám. „Museli bychom sem přinést prkna, hřebíky, nářadí. To nezvládneme.“

„Ale zvládneme! Musíme se jen trochu snažit. Když si vezmeme ten starý vozík od Dirka, tak to určitě půjde. A slibuju ti, že budu pracovat za dva!“ Michaelovy oči se zalesknou.

Když se na mě takhle dívá, nedokážu mu nic odeprít. A navíc se mi líbí, když jsem jeho hrdinou. Michaelův hrdina. Starší bratr, kterému se všechno daří.

Zatvářím se zamračeně, trochu dělám drahoty. Pak řeknu: „Můžeme to zkusit. Ale mámě ani slovo!“

„Ani slovo,“ zašeptá Michael. „Slibuju!“ A pak začne samým štěstím skákat a volá: „Domek na stromě, domek na stromě! Postavíme s bráchou domek na stromě!“

Jeho hlas utichá. Slunce mizí...

Za oknem vlaku se opět objevil pošmourný listopadový den.

V reproduktoru nade mnou zapraskalo a ozval se hlas: „Vážené dámy a pánové, za pár minut dorazíme na hlavní nádraží ve Frankfurtu. Vystupujte vpravo ve směru jízdy.“ Hlášení ještě chvíli pokračovalo lámanou angličtinou.

Zamračil jsem se, povzdechl si, sáhl do kapsy a vytáhl breviář. Otevřel jsem ho a listoval v něm, abych našel vhodné místo.

Kolem mého kupé prošlo několik cestujících s kufry na kolečkách. Krátce nato jsem ucítil, jak zpomalujeme. Brzdy zaskřípaly a vlak zastavil.

Na nástupišti stálo několik mužů a žen s kufry a taškami. Zvenku se ozývaly typické zvuky při nastupování a vystupování cestujících. Pak zazněl signál a vlak se dal s lehkým trhnutím opět do pohybu.

V chodbičce se ozvaly kroky. Dveře mého kupé se otevřely. Vešel muž, krátce pozdravil a začal si svlékat kabát. Pod ním se objevila policejní uniforma – vypadala jako nová. Puky na kalhotách byly perfektní.

Muž pověsil kabát, posadil se na zarezervované místo naproti mně a díval se směrem do uličky.

Znovu jsem se vrátil ke knize.

Ozvalo se zakašlání. Nevědomky jsem vzhlédl.

„Zajímavá četba?“ zeptal se policista. Bylo mu asi čtyřicet, blond vlasy mu začínaly řádnout. Vypadal sympaticky, ale působil sklesle.

Krátce jsem knihu zvedl. „Můj breviář.“

Policista se zamračil. „Breviář, co to přesně je? To jsem chtěl vždycky vědět.“

Usmál jsem se. „Má ho každý kněz. Je to sbírka žalů a modliteb.“ Sklonil jsem hlavu, abych pokračoval ve čtení.

„Pomáhá vám to?“

Znovu jsem zvedl oči. „Někdy ano.“ A protože vypadal trochu zklamaně, dodal jsem: „Uklidní mě to a najdu sám sebe.“

„Aha,“ řekl.

Přikývl jsem a čekal, jestli mu to jako odpověď bude stačit. Když mlčel, vrátil jsem se ke čtení.

Sotva jsem přečetl dva řádky, zaznamenal jsem, že se dotyčný mírně předklonil, aby z malé cedulky vedle okna rozluštil mou rezervaci.

„Jedete až do Koblenzu?“ zeptal se.

„Hm,“ odpověděl jsem.

„Já jedu jen jednu stanici, do Mohuče. Tam vystupuju.“

„Aha,“ řekl jsem tentokrát já.

„Byl jsem služebně ve Frankfurtu.“ Odmlčel se. „A vy? Jste také na služební cestě?“

Zavřel jsem breviář a odložil ho stranou. Muže jsem si prohlížel. Můj dojem mě nezklamal. Zjevně ho něco trápilo.

„Chcete se mě na něco zeptat, že ano?“ položil jsem řečnickou otázku.

Otevřel ústa, chtěl něco odpovědět, pak si přejel rukou po bradě a nakonec řekl: „Abyste mě nepochopil špatně. Nejde o mě. Jen taková všeobecná otázka. Možná byste mohl...“

Usmál jsem se. „Rád.“

„Opravdu čistě teoreticky,“ zdůraznil a znovu si přejel rukou po bradě. „Představte si, že někdo zabil člověka.“

Přikývl jsem.

„Ne úmyslně,“ ujišťoval mě rychle. „Ne plánovaně.“

„Ale jak?“

„Při výkonu své služby. Prostě se to stalo.“

„Jak *prostě se to stalo*?“

Zaváhal. „No, byla to spíš nehoda.“

„Nehoda? Jak si to mám představit?“

Vypadalo to, jako by chtěl vstát, ruce položil na područky a zapřel se o ně. Zůstal však sedět.

„Můj kolega,“ řekl nakonec, „je policista. Byl se svým partákem na noční směně a uviděli auto, které šněruje přes silnici. Naprostá rutina.“

„Chápu.“

„Můj kolega to vozidlo zastavil. Vše proběhlo podle předpisů. Šel s partákem k tomu autu, nejprve požádali o doklady, které jim řidič předal. Zatímco se parták vydal zpět k policejnímu vozu, aby doklady zkontroloval, můj kolega vyzval řidiče, aby vystoupil, protože se mu zdálo, že je pod vlivem alkoholu.“ Opět pauza. „Chápete? Vše stoprocentně podle předpisů.“

Znovu jsem přikývl.

„A jakmile ten chlap vystoupil ven, začal křičet a vyvádět. Najednou měl v ruce nůž a vrhl se na mě...“

Chvilí jsem počkal a pak jsem se zeptal: „Jak jste na ten útok reagoval?“

„Všechno se seběhlo tak rychle. Instinktivně jsem ho od sebe odstrčil. Narazil do auta, sklouzl na zem a...“ Policista se zhluboka nadechl.

Jeho tvář zbledla.

Zůstal jsem mlčet.

„Upadl tak nešťastně. Nemohl jsem nic dělat. Sám si vrazil nůž ze strany do hrudníku.“ Zmlkl.

Odkudsi z vagonu se k nám donesl tlumený smích dítěte.

„Všude byla krev,“ pokračoval nakonec. „Během několika vteřin. Krvácení jsem se snažil zastavit... Když přijeli záchranáři, už byl mrtvý.“

„Není to vaše vina.“

Nejistě pokrčil rameny. „Já vím. Právě jedu z výsledku. Přesně to říkali i moji nadřízení. Ale...“

„Ale?“

Područky rukama doslova drtil. „Jsem si jistý, že jsem se zachoval správně. Neudělal jsem žádnou chybu. Přesto kvůli mně zemřel člověk. A tak se ptám...”

„Zda vám Bůh odpustí,“ dořekl jsem za něj.

Ušklíbl se. „Zní to trochu směšně, že?”

„To si nemyslím. Právě naopak.”

Jeho pohled bloudil po kupé a potom se na mě znovu podíval. „Provinil jsem se?”

„Pokud toho upřímně litujete, tak ne.”

„Jestli toho lituju? To ano.” Přikývl důrazně. „Přesto mám pořád špatný pocit. Stále ho vidím před sebou, jak umírá. Neustále si v duchu představuju, co by se stalo, kdybych ho neodstrčil. Nebo kdybych ho vůbec nechal vystoupit.” Zhluboka se nadechl. „To nemůžete pochopit.”

Ale můžu a jak!

V duchu se mi zjevuje Michaelův rozzářený obličej. Slyším jeho jásot.

„Postavíme si domek na stromě!” volá.

Sedím nahoře mezi větvemi a zatloukám kladivem obrovský hřebík. Michael přibíhá.

„Pavle! Pavle!” volá. „Něco jsem našel!”

Křičí dál – samé nepodstatné věci, a pak...

„Rozumím vám lépe, než si myslíte,” řekl jsem policistovi a zhluboka se nadechl. „Musíte tomu dát čas. Některé rány se hojí dlouho. Některé se nezahojí nikdy. Ale díky nim jsme tím, kým jsme.”

3.

Úplně obyčejná místnost. Stůl, dvě židle. Stěny vymalované světle okrovou barvou. Ovšem mříže před oknem naznačovaly, že označení *normální* si tady nic nezaslouží.

V podobných místnostech jsem často sedával v posledních měsících a letech, vždy s Annou – naproti nám seděli lidé, kteří lhali, zatajovali věci, chtěli s námi manipulovat. Zločinci, vrazi, duševně nemocní.

Tentokrát jsem byl sám.

Anna...

Dveře se otevřely a dovnitř vešel pracovník vězeňské služby. Byl to starší muž s brýlemi bez obrouček a obligátním svazkem klíčů na opasku. Vyzývavě se na mě podíval a pozvedl obočí. Sáhl jsem do saka, vytáhl povolení a podal mu ho.

Přečetl si ho.

„Vy ale nejste ten duchovní, který sem obvykle chodí,“ konstatoval a prohlížel si mě přes okraj formuláře.

„To je pravda,“ řekl jsem. „Ale vše je s vedením věznice domluvené a mám povolení. Na bráně ho již zkontrolovali, jinak bych tu nebyl.“

Na chvíli zaváhal. „Vypadá to v pořádku.“

Papír mi vrátil a já si ho zastrčil zpátky do kapsy. Bez dalšího komentáře se otočil a odešel.

Podíval jsem se na hodinky. Bylo krátce před třetí. Jak dlouho mi to tady zabere? Možná jednu, nanejvýš dvě hodiny. Potom pojedu taxíkem do hotelu a zítra ráno prvním vlakem domů. Jen jeden den. Do té doby se o Annu postarají Satorius s Lorenzem. Pak to zase celé převezmu já.

Dveře se znovu otevřely a dozorce, který před chvílí odešel, přivedl do místnosti vězně. Byl jím vysoký, zrzávý muž – přesně o deset dní mladší než já. Od dob, kdy jsme spolu chodili do školy, se moc nezměnil. Tvář měl nezvykle bledou. Jeho nesčetné pihy se slévaly dohromady a vypadaly jako tmavé špinavé skvrny.

Posadil se naproti mně s rezervovaným výrazem. Přitom mě nespouštěl z očí. Doslova na mě zíral.

Dozorce zůstal stát vedle nás.

Zvedl jsem oči. „Jedná se o duchovní rozhovor,“ řekl jsem. „Rádi bychom si s panem Levěfrem promluvili mezi čtyřma očima.“

Vězeňský dozorce se zamračil a přemýšlel. Pravou rukou sáhl po svazku klíčů. Pak neurčitě pokrčil rameny, opustil místnost a tiše za sebou zavřel dveře.

Zůstali jsme s Dirkem sami. Mlčeli jsme.

Po chvíli se naklonil a podal mi ruku. Snažil jsem se nedat nijak najevo, jak moc jsem se musel překonat, abych se ho dotkl. Ale on si toho okamžitě všiml. Na tváři se mu objevil smutný úsměv.

Potřásli jsme si rukama, jeho stisk byl pevný a tvrdý. Zjevně stále pracoval na svém vinařství, jak jinak. Dirk byl vinařem tělem i duší.

„Děkuju,“ promluvil.

„Za co?“ odpověděl jsem.

„Že jsi přišel.“

„To je samozřejmost,“ řekl jsem.

Opřel se na židli a zůstal mlčet. Hrudník se mu pravidelně zvedal a klesal. Zřejmě nemohl najít ta správná slova.

„Co pro tebe můžu udělat?“ zeptal jsem se nakonec.

Dirk se zhluboka nadechl a narovnal se. „Co už víš?“

„Jak to myslíš?“ To jsem nečekal.

„Jak tě znám, tak sis o mně něco zjistil, než jsi souhlasil, že přijdeš.“

Neviděli jsme se přes deset let. Ale znal mě skoro lépe než kdokoli jiný.

Přikývl jsem. „Samozřejmě že jsem si o tobě něco zjistil. Jsi už několik let ženatý. Nemáš děti. Asi před dvěma měsíci zmizela tvoje žena Isabell. Policie to vyšetřovala a zpočátku si nebyla vůbec jistá, zda se jedná o zločin, nebo tě prostě opustila. Pak objevili její tělo.“

„Na mém vinohradu,“ potvrdil tiše.

„Krátce nato,“ pokračoval jsem, „u tebe provedli domovní prohlídku a našli její zakrvácené oblečení.“

„Ano.“ Dirkův hlas zněl nyní pevněji, i když ve tváři už byl bílý jako stěna. „V garáži.“

Čekal jsem, jestli ještě něco dodá. Když mlčel, řekl jsem: „Proces začne za pár týdnů. A pozval sis mě sem, protože potřebuješ mou duchovní podporu.“

Dirk pomalu, ale rozhodně zavrtěl hlavou. „Ne.“

„Ne?“ Nechápal jsem to.

„Ne,“ zopakoval. „To jsem ti sice řekl po telefonu a zůstane to i oficiálním důvodem, ale k tomu tě nepotřebuju.“

„Tak k čemu?“

Kousl se do spodního rtu. „Jsi jediný přítel, který mi zbyl. Jediný, na kterého se můžu spolehnout.“ Chytil mě za předloktí. „Musíš dokázat, že jsem nevinný.“

„Prosím?“

Na paži mi položil i druhou ruku. Jeho tvář byla jen půl metru od mé. „I když jsme se dlouho neviděli, vím, že pracuješ pro církev jako vyšetřovatel. Musíš mi pomoci, Pavle. Prosím!“

Ruku jsem stáhl. Šlo to ztěžka, protože mě držel pevně. Jeho pohled byl zoufalý.

„Neznám obsah spisu,“ odpověděl jsem. „Ovšem všechno, co jsem dosud četl, mluví proti tobě. Důkazy jsou jednoznačné.“

„Ale Pavle! Přísahám ti, že já jsem to nebyl. Někdo mi to chce přišít. Víím, jak to zní, ale je to pravda. Nikdy bych Isabell nic neudělal. Musíš mi věřit!“

Narovnal jsem se na židli. „To bys měl říct policii nebo svému právníkovi. V každém případě já nejsem ten správný člověk, na kterého se obrátit.“

„Policii? Právníkovi?“ Hořce se zasmál. „Stokrát, tisíckrát jsem se jim to snažil vysvětlit. Ale k ničemu to neveče. Vůbec k ničemu. Pokaždé to pro mě bylo jen horší! Pokud mi nepomůžeš ty, jsem ztracený.“

Zněl upřímně a naprosto přesvědčeně o své nevině. I když mi určitě lhal, znovu se mezi námi něco vytvořilo. Blízkost. Důvěrnost, jakou člověk může zažít jen v dětství a která přetrvává až do dospělosti.

„Dirku,“ řekl jsem po chvíli, „víš přece, že tu nemůžu zůstat déle.“

Ramena se mu zvedla a zase klesla. „Já vím. Kvůli tomu, co se stalo tehdy... Ale v Trevíru jsi vyrostl. Stejně jako já. Znáš tu každý kout. A všechny lidi.“

„Jsem podjatý, nebyl bych objektivní. Nemůžu na to nahlížet s potřebným odstupem. A ten je potřeba, aby se případ dal řešit profesionálně.“

„To je mi jedno! Jestli to neuděláš, odsoudíš mě. Pak budu potrestán za vraždu, kterou jsem nespáchal, a skutečný vrah bude dál pobíhat venku...“ Zhluboka se nadechl. „Promiň. Je to...“

Vstal jsem a odvrátil od něj pohled. Na okrové zdi nebylo nic zajímavého. Venku za oknem se začalo stmívat.

Před mnoha lety jsem odešel, abych mohl všechno hodit za hlavu. Začal jsem nový život. A teď mě osud dohnal.

„Dobře,“ řekl jsem nakonec. „Pomůžu ti. Ale nedělej si příliš velké naděje. Nic ti neslibuju.“

„Uděláš, co bude v tvých silách. Víc nemůžu žádat.“ Měl vlhké oči.

Sedl jsem si zpět ke stolu. „Musíš mi říct všechno od začátku. A nezapomeň ani na ten nejmenší detail.“

„To bude chvíli trvat.“

Mávl jsem rukou. „Duchovní rozhovor trvá tak dlouho, jak je potřeba.“

4.

Přede mnou na stole ležel mobil. Displej se černě leskl. Měl bych zavolat co nejdřív. Vlastně hned. Ta věc nesnesla odkladu.

Ale co jsem měl říct?

Po chodbě před mým hotelovým pokojem někdo prošel. Stará prkna v podlaze vrzala pod něčími kroky. Byl vůbec zázrak, že se tu v této době kromě mě ubytovali ještě další hosté. Proč sem asi přijeli? Navštívit příbuzné? Přiznávám, že okolí bylo i teď, na konci listopadu, půvabné. A lidé, kteří žili v Trevíru, byli velmi milí. Milí a pohostinní.

Kromě toho měli fenomenální paměť. Odešel jsem před mnoha lety a můj vzhled se poněkud změnil. Přesto mě žena na recepci, která byla shodou okolností také majitelkou hotelu, okamžitě poznala, dříve než jsem jí řekl své jméno. Paní Reizenbergová byla jistě velmi diskrétní

osoba, přesto se moje rodina během několika hodin, či spíše minut dozví o mém příjezdu – včetně čísla pokoje a toho, co jsem si objednal k večeři.

Smůla, řekla by teď Anna a posměšně se na mě podívala. Dokázala si ze mě utahovat, i když se mnou nebyla.

Tak moc mi chyběla.

Vzal jsem mobil, odemkl ho a navolil jméno ze seznamu. Po druhém zazvonění se ozval Lorenzův hlas. „Falcone.“

„Ahoj,“ řekl jsem. „To jsem já.“

„Ach, Pavle! Rád tě slyším!“ Lorenzo zněl upřímně potěšeně, ale také trochu unaveně. „Dojel jsi dobře?“

„Ano. Docela dobře.“

„Docela? Co se děje? Je všechno v pořádku?“ Před Lorenzem jsem nikdy nic nedokázal utajit.

Volnou rukou jsem si prohrábl vlasy. „Je to trochu složitější. Myslím, že zítra ještě nebudu moci jet zpátky. Vypadá to, že tu budu muset pár dní zůstat.“

„Děláš si starosti?“

„Jistěže ano.“

„To je zbytečné. Určitě máš pádné důvody. Nemusíš mi je ani vysvětlovat.“

„Ale Anna...“

„Ach, o ni se bát nemusíš. Friedrich a já se o ni postaráme. A Ralf určitě taky přijde, když ho o to požádáme.“

„To vím. Přesto mám pocit, že jsem ji nechal ve štychu. Stejně jako vás a samozřejmě i preláta Otta.“

Lorenzo mlaskl. „Nesmysl! Prelát tě nutil, abys odešel. A Anna je poslední, kdo by nechápal, že existují úkoly, kterým se nelze vyhnout. Je o ni dobře postaráno. Pár dní bez tebe zvládneme.“ Na chvíli se odmlčel. „Máš s sebou dost věcí? Nemám ti něco poslat?“

Starý dobrý Lorenzo.

„Když už se ptáš, potřeboval bych nějaké oblečení na převlečení. A svou pérovou bundu. Je tu zima. Asi bude sněžit.“

„To jsem si myslel. Postarám se o to.“

„Díky.“ Na chvíli jsem se odmlčel. „Jak jí je?“

„Anně? Zrovna spí. Friedrich je u ní. Střídáme se.“

„Možná bych měl přece jen přijet domů. Nemůžete to zvládat sami dvacet čtyři hodin denně...“

„Ale ano, můžeme. A zvládneme to. Věděl jsi, že tuto cestu dříve či později budeš muset podniknout. Načasování a důvod jsou prostě osud. Musíme to všichni přijmout tak, jak to je.“

„Díky,“ zopakoval jsem.

„Vím, že to pro tebe není snadné,“ řekl Lorenzo tiše.

„Ne, opravdu není. Ale když s tebou mluvím, vždycky se potom cítím lépe.“

„To jsem rád.“

Chvíli jsme mlčeli a pak řekl: „Tvoje rodina... co teď hodláš dělat? Nevyhneš se jim.“

„Nevím,“ odpověděl jsem upřímně. „Uvidím, co se bude dít.“

„Možná je to jediné správné řešení. V životě nelze všechno plánovat. A když si budeš potřebovat s někým promluvit, zavolej mi. Kdykoli budeš chtít.“

„Zavolám,“ řekl jsem a zavěsili jsme.

Anna

5.

Všude kolem se rozprostírala kvetoucí pole a nad hlavou zářivě modrá obloha. Silnice se vinula mírnými zatáčkami. To můj golf miloval. Jeho motor vrněl a já s potěšením zrychlovala v zatáčkách.

Podívala jsem se doprava. Pavel seděl na sedadle spolujezdce a usmíval se na mě. Všechno bylo v pořádku.

Přede mnou se objevil obytný vůz, dala jsem blinkr a předjela ho. Znovu jsem se podívala na Pavla – otočil hlavu na stranu a hleděl z okna. Líbilo se mu to. To jsem věděla.

Nemusela jsem spěchat. Zapomněla jsem sice, kam jedeme, ale to nevadilo. Ne v tak krásný letní den.

Před slunce se nasunul mrak. Okolí potemnělo.

Najednou mi po zádech přeběhl mráz. Cítila jsem se podivně nepříjemně. Něco bylo špatně...

Ve zpětném zrcátku se cosi mihlo. Někdo mi hodil přes hlavu smyčku. Ihned jsem ucítila provaz. Stahoval se mi kolem krku. Stále těsněji a těsněji.

Nesměla jsem ztratit kontrolu nad autem. S vypětím všech sil jsem dál pevně svírala volant. Nesměla jsem způsobit nehodu, při níž by se Pavel vážně zranil, nebo dokonce zemřel. To jsem nemohla dopustit.

Bolest na krku začínala být nesnesitelná. Po čele mi stékal pot, ruce se mi třáslly. Musela jsem něco udělat... Pavel mi přece musí pomoci.

Milimetr po milimetru se mi podařilo otočit hlavu. Pavel byl stále ponořen do pozorování krajiny, která ubíhala kolem nás. Nevšiml si, co se se mnou děje.

Chtěla jsem křičet, ale nevydala jsem ze sebe ani hlásku. Štouchla jsem do Pavla loktem, abych upoutala jeho pozornost, ale marně. Zůstal otočený a duchem nepřítomný. Můj strach narůstal do nezměrných výšin.

Tlak z krku se mi šířil po celém těle. Hrozilo, že mě rozdrtí.

V protisměru se ke mně blížil nákladní vůz. Velký, špinavý, šedý, neviděla jsem, kdo ho řídí. Vozidlo se blížilo rychle, děsivě rychle. Přejelo do našeho pruhu, přímo proti nám.

Nemohla jsem dýchat. Vypadalo to, že se udusím.

Nákladák byl už jen pár metrů od nás. Chtěla jsem zatroubit, zabrzdit, cokoli. Tři metry, dva, jeden... zvedla jsem ruce před obličej, abych se chránila před nárazem...

Křičela jsem.

Někdo mě držel. Snažila jsem se vymanit. Marně.

Znovu jsem zakřičela.

„Anno!“ Někdo se mnou prudce zatřásl.

S trhnutím hlavy jsem otevřela oči. Seděla jsem vzpřímeně na své posteli. Satorius seděl na vozíku vedle mě. Naklonil se ke mně a položil mi obě ruce na ramena. Byl silnější, než vypadal.

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, kde jsem. Než jsem poznala svůj pokoj v domě Satoria a Lorenza.

Propocené pyžamo se mi lepilo k tělu. Ztěžka jsem dýchala.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Satorius.

V odpověď jsem dokázala jen přikývnout.

Pustil mě, odjel kousek dál a vzal čistý ručník z plného prádelního koše. Beze slova mi ho podal. Vzala jsem si ho a otřela si pot z obličeje. Když jsem byla hotová, podal mi Satorius sklenici vody. Žíznivě jsem se napila.

„Jaké to bylo tentokrát?“ zeptal se.

Vlastně jsem mu nechtěla nic říkat, chtěla jsem na ten sen co nejrychleji zapomenout. Ale dlouho jsme o tom mluvili a já věděla, že je lepší, když své obavy s někým sdílím.

„Jeli jsme s Pavlem v autě,“ začala jsem váhavě. „Bogojevič... zase se za mnou schoval a škrtil mě. Stejně jako to udělal před dvěma týdny. Brutálně. Už jsem nemohla dýchat... Pak se k nám blížil nákladák a já...“ Celá jsem se trásla. „Narazila jsem přímo do něj. Nemohla jsem Pavla zachránit. Pak... Oba jsme...“ Zhluboka jsem se nadechla, protože jsem měla pocit, že nemůžu popadnout dech.

„Byl to jen sen,“ řekl Satorius. „Bezvýznamný sen.“

Odhrnula jsem si vlhké vlasy z čela.

„Je to lepší?“ zeptal se.

Přikývla jsem, i když to nebyla pravda. Pak jsem se už nedokázala ovládat. „Já to nezvládnu. Jak dlouho to ještě bude trvat?“

„Chce to trpělivost,“ odpověděl Satorius. „Je to teprve něco přes dva týdny, co tě Bogojevič napadl a skoro uškrtil.“

„Ale mně to připadá jako věčnost a vůbec se to nezlepšuje. Naopak – mám dojem, že pocit strachu je čím dál tím silnější.“

„Pokud to bude příliš zlé, měli bychom přece jen zvážit nějaká psychofarmaka.“

„Ne,“ řekla jsem ostře. „To jsem ti vysvětlila. Už jednou jsem je brala. Tehdy, když jsem ještě byla u policie a unesli toho chlapce, kterého jsem nenašla včas. Nemohla jsem dostat z hlavy, jak leží v rakvi... Ale ty léky to ještě zhoršily. To svinstvo si určitě už nikdy nevezmu.“

„To chápu,“ řekl Satorius. „Já sám jsem se těch věcí nikdy nedotkl. Bez ohledu na to, jak špatně mi bylo.“

Snažila jsem se usmát. „Tím jsi to Lorenzovi moc neusnadnil.“

Satorius neurčitě pokrčil rameny. „Nikdy mi to nevyčítal. Vždycky byl mojí velkou oporou.“

„Já to mám stejně,“ řekla jsem. „Bez Pavla a vás bych to nezvládla. Ty panické ataky jsou velmi silné. Jako tehdy s tím klukem. Je to hrozné. Ale vlastně po vás nemůžu chtít, abyste mi pomáhali.“

„Nesmysl,“ zamumlal Satorius. Vzal mi prázdnou sklenici z ruky, aby mi dolil. „Od toho jsme tady.“

Znovu jsem se napila.

„Tak,“ pokračoval věcně. „Lítost tě jen ještě víc stáhne dolů. Vstaň a dej si horkou sprchu. A pak přijď do jídelny. Lorenzo už vaří.“

Podívala jsem se z okna. „Už je tma. Kolik je hodin?“

„Půl šesté.“

„Možná mezitím volal Pavel.“

„Určitě. A jak ho znám, čeká, až mu zavoláš zpátky.“

Satorius se s vozíkem otočil a jel ke dveřím.

„Děkuju,“ řekla jsem, když byl ke mně zády.

Zastavil se. „Neboj se,“ řekl přes rameno. „I když si teď myslíš, že se to nijak nelepší – ty to zvládneš.“

6.

Sprcha mi udělala dobře. Cítila jsem se alespoň trochu jako normální člověk. Teď jen otevřu dveře a půjdu dolů. Rychle a sama. Dneska se mi to už jednou podařilo. Zvládnu to znovu. Musela jsem se jen přinutit na nic nemyslet. Úplně obyčejný den, úplně obyčejná situace, nikde žádné nebezpečí.

Když jsem se oblékala, pohledem jsem zavadila o stůl. Ležel tam můj mobil. Co mi bránilo ho vzít a zavolat Pavlovi?

Zaváhala jsem. Satorius mi vtloukal do hlavy, abych důležité věci, které mi dělaly potíže, neodkládala – a v tu chvíli mi dělalo potíže mnoho věcí. Neměla jsem hledat výmluvy ani se rozptylovat, abych si tím situaci ještě víc nekomplikovala.

Patřil telefonát Pavlovi také k taktice odkládání? Protože jsem se raději chtěla zavřít ve svém pokoji, než se

vydat dolů – kolem šatny ve vstupní hale, která se nacházela nalevo od schodů a poskytovala výhled na vchod? A pak bych si vzpomněla, co se nachází za ním. Předzahrádka, ulice...

Srdce mi začalo v hrudi prudce bušit. Zase jsem se začala potit.

Rychle jsem popadla telefon a stiskla jméno v seznamu oblíbených.

„Anno?“ zeptal se Pavel a při tom žvýkal.

„Ruším tě při večeři?“ zjišťovala jsem.

„Ne, ne. Počkej chvíli. Vyběhnu ven.“

Zasechla jsem, jak se odsunula židle, a pak kroky.

„Už tě slyším,“ ozval se.

„Nechal jsi jídlo na stole?“

„Žádný problém. Jen jsem si udělal přestávku.“ Jeho klidný hlas na mě hned zaúčinkoval. Žaludek se mi uvolnil, začala jsem dýchat pomaleji a hlouběji.

„Máš hezké ubytování?“ Snažila jsem se znít co nejklidněji.

„Ano. Skvělé. Pokoj je bezvadný. Velmi pohodlný. Koupelna vypadá úplně jako nová. Všechno je prima. A personál je ke mně velmi *pozorný*.“

Teď jsem to pochopila. „*Proto* telefonuješ venku!“

Ozval se tichý smích. „Tady i zdi mají uši. Nechci, aby každý věděl, s kým mluvím. Je to soukromé.“ Zaváhal. „Anno...“

Tón jeho hlasu mi prozradil, na co se mě chce zeptat. Ale já mu nechtěla vyprávět, jaký jsem dnes měla den. Už tak mi bylo dost mizerně a hrozně mě štvalo, že mě takhle slyší, když už není se mnou.

„Jak se máš?“ předběhla jsem ho. „Co zpověď tvého přítele?“

Pavel zaváhal podruhé. Zdálo se, že se mi nedařilo odvést jeho pozornost.

„U mě je všechno v pořádku,“ řekla jsem rychle. „Jak to šlo u tvého kamaráda?“

Slyšela jsem, jak se zhluboka nadechl, a zavřela jsem oči. *Neptej se*, pomyslela jsem si. *Prostě se dál nevyptávej. Nech to být.*

Znovu se zhluboka nadechl. „Mluvil jsem s Dirkem.“ Zmlkl. Samozřejmě. Nesměl hovořit o tom, co se dozvěděl při zpovědi, a nikdy by to neprozradil.

„To je v pořádku,“ ujistila jsem ho.

„No,“ odkašlal si.

„Ne, opravdu. Nemůžeš mi o tom nic říct a já to ani nepotřebuju vědět. A zítra už tu stejně zase budeš zpátky.“

Pavel si dal s odpovědí načas. „Bohužel ne,“ řekl nakonec. „Nejde to.“

„Cože?“ Nenáviděla jsem se za to, že jsem mu tím jedním slovíčkem prozradila, jak na tom opravdu jsem. Teď přesně věděl, že se to vůbec nezlepšilo.

„Anno, situace se zkomplikovala. Nemám na výběr. *Musím* tu zůstat déle.“

Určitě kvůli své rodině, pomyslela jsem si. Od té doby, co jsme se znali, se rozhovorům o svých rodičích nebo sourozencích vždy vyhýbal. O době, než přišel k Lorenzovi a Satoriovi. Věděla jsem jen to, že pocházel z Trevíru a jeho rodina se zabývala vinařstvím – nic víc.

Mnohokrát jsem se z něj snažila něco vytáhnout, ale byl neoblomný. Sklíčený výraz v jeho obličeji mi však vždy prozradil, že se v jeho minulosti skrývá alespoň jedno trápení.

Ani od Lorenza a Satoria jsem se toho v tomto ohledu moc nedozvěděla. Lorenzo mi jednou řekl, že Pavla jako